

Denne gang: Anne Marit Hjelme

ET STED
FOR MEG

SANSELIGE Lanzarote

Jeg hadde vært på leting i mange år. I mitt indre landskap visste jeg hva jeg var på jakt etter. En atmosfære. Noe estetisk vakkert. Et sted som inspirerer og som beroliger mitt indre. En øy omgitt av blått hav, et hvitt hus innhyllet i fred. Lanzarote er et slikt sted for meg

TEKST OG FOTO: ANNE MARIT HJELME

Gresk idyll. Som postkortbilder. Blått hav og himmel og hvite murhus preger kystbyene på Lanzarote. Et voksent par nyter tryggheten og roen og det fine været i turistbyen Playa Blanca. Den vakre arkitekturen på hele øyen bidrar til et lavmælt og rolig inntrykk

Lanzarote er en av Kanariøyene utenfor den afrikanske kysten. Øyen har vært et kjært turiststed for reiseglade nordmenn gjennom mer enn trediva år, så mange charterturister forbinder både grisefester og ullturer med denne golde vulkanøyen. Men ikke jeg. Jeg skulle passere de førti før jeg satte mine føtter på en kanariøy, og 42 år før jobben første gang brakte meg til Lanzarote. Det ble et møte fylt av kjærlighet.

DET ER NÅR DU minst venter det, at gode ting skjer. I årevis hadde jeg valfartet rundt i verden på jakt etter mening og skjønnhet, på et sted der jeg kunne føle meg så mye hjemme at jeg ville ønske å dra tilbake. Igjen og igjen. Jeg hadde fantasert om et hus og en grønn hageflekk i Spania, om en bygårdsleilighet i Italia og en liten vingård i Frankrike. I flere runder dro jeg rundt på de greske øyene på jakt etter perlen for meg. Stedet som kunne løye mitt indre. Stedet som jeg ville

Strandpromenaden. Mil etter mil med strand og sjø innbyr til ulike aktiviteter som å sykle, drikke god vin eller bare nært samvær.

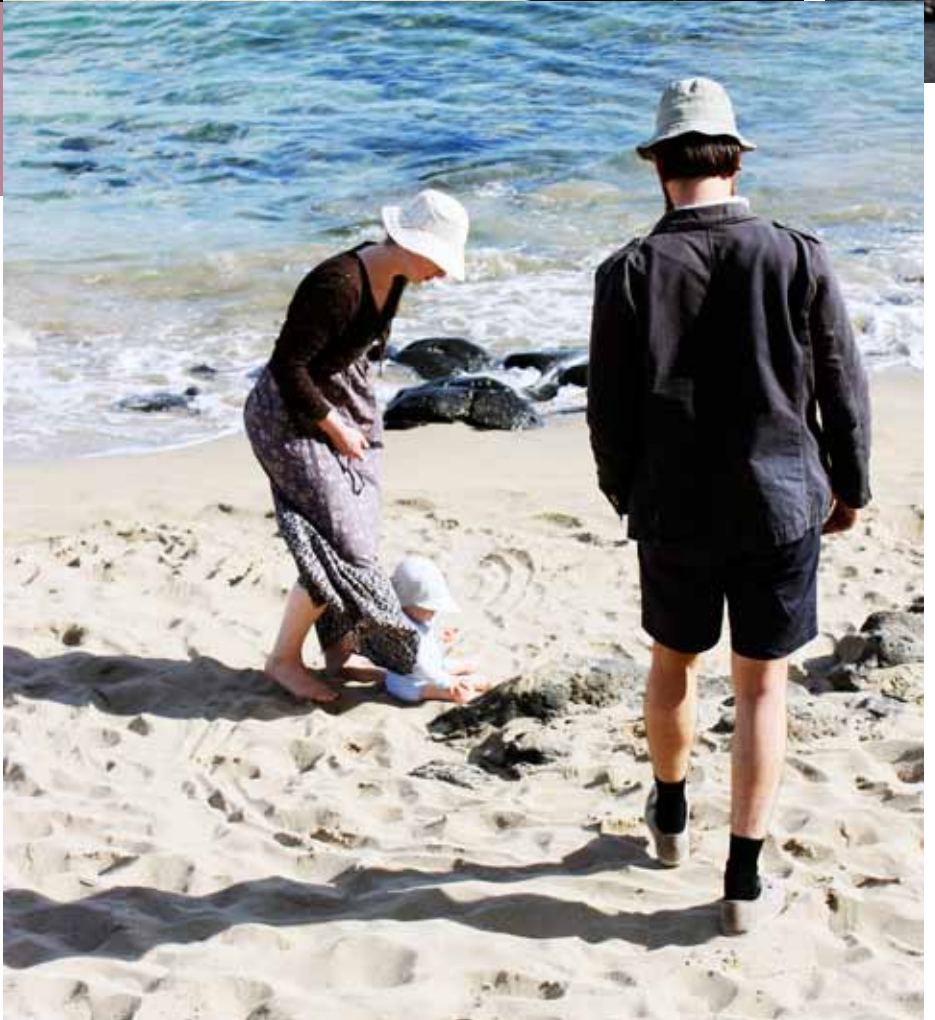

Vingård. De små vinplantene plantes i små groper i jordskorpen for å skjerme for vær og vind.

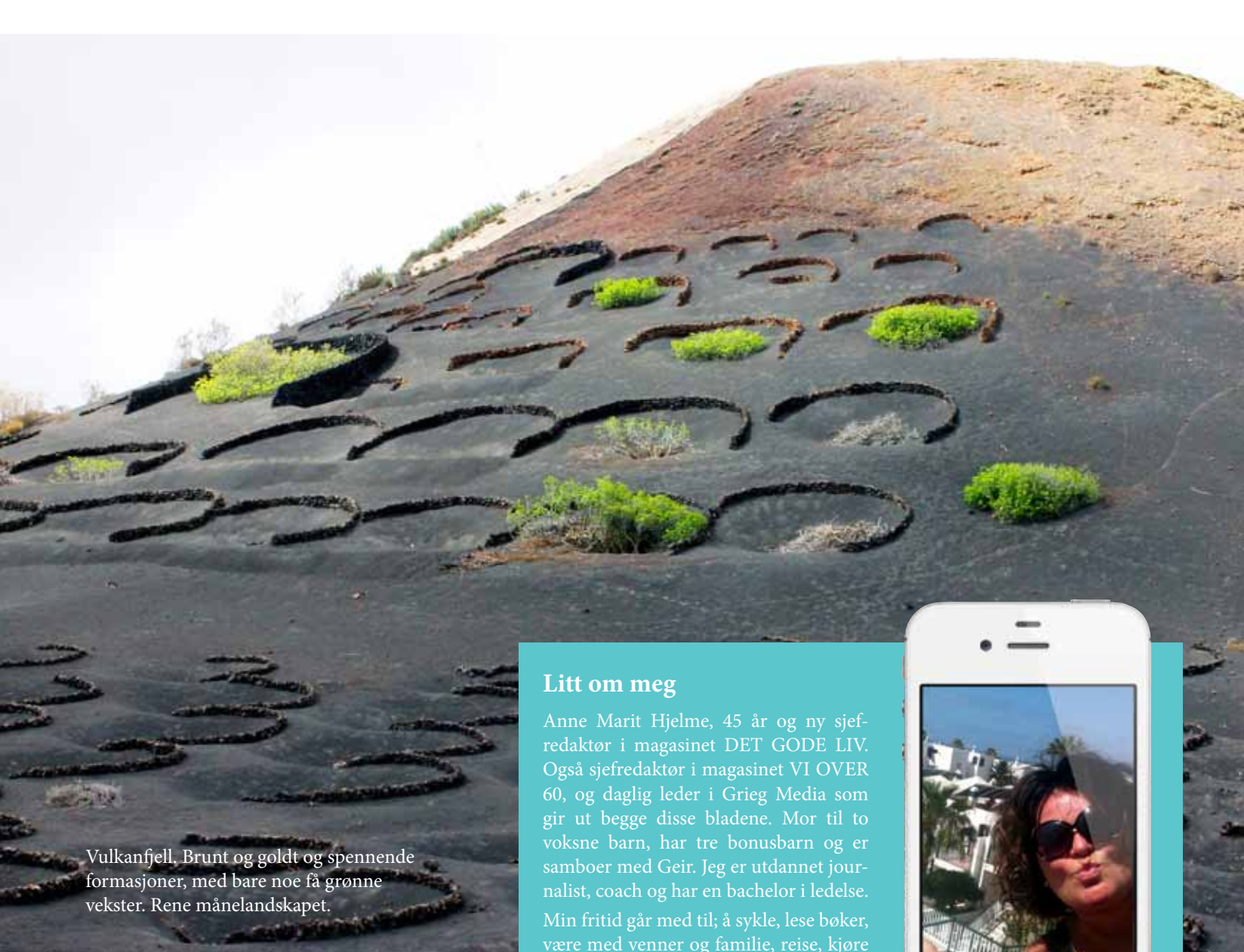

elske å være på, og like å lengte til. Jeg kjørte Kreta på langs. Besøkte idylliske Santorini. Kjente at det greske lynnet appellerte til meg. Jeg liker grekernes mentalitet. De tar livet som det kommer. Sitter under oliventreet og spiller kort midt på dagen. Tar siesta. De er god på det jeg selv ikke er så dyktig til, nemlig å gjøre ingenting. Jeg kjente at jeg trengte å lære, at jeg vil være en del av en slik kultur. Derfor trålte jeg de greske øyene på jakt etter stedet jeg kunne kalle mitt andre "hjem". Jeg fant det nesten. Men bare nesten.

FOR DET VAR ALTSÅ på en jobbreise til kanariøyen Lanzarote at jeg virkelig forelsket meg. Allerede i drosjen inn mot den største feriebyen Puerto del Carmen kjente jeg følelsen; her liker jeg meg! De vakre beplantede rundkjøringene er fylt opp av grønne vekster

Vulkanfjell, Brunt og goldt og spennende formasjoner, med bare noe få grønne vekster. Rene månelandskapet.

Litt om meg

Anne Marit Hjelme, 45 år og ny sjefredaktør i magasinet DET GODE LIV. Også sjefredaktør i magasinet VI OVER 60, og daglig leder i Grieg Media som gir ut begge disse bladene. Mor til to voksne barn, har tre bonusbarn og er samboer med Geir. Jeg er utdannet journalist, coach og har en bachelor i ledelse. Min fritid går med til; å sykle, lese bøker, være med venner og familie, reise, kjøre på motorsykkeltur, være ved sjøen, gå på kafè, lese psykologi og ha gode samtaler.

og flotte kunstverk. Det golve, brune landskapet er bart og knusktørt. Palmene danser i vinden og er mange steder den eneste vegetasjonen på øyen. Grønne busker trenger vann, og Lanzarote er et sted hvor solen skinner 350 dager i året. Dessuten er øyen dekket av tykk lava. Det er som å skue utover et månelandskap. Stygt og vakkert på samme tid. Mangelen på grønn frodighet kan virke avskrekkelige på noen. For meg er det bare beroligende. Lavmælt og fredelig. Det er lite som konkurrerer om oppmerksomheten – det golve landskapet berøres bare av himmelen og havet. Det gir sjelero.

RUNDT PÅ HELE ØYEN er det bare flater med små og store hvite flekker som

bryter den brune skorpen; de lavmælte, hvite husene med de blå, grønne og brune dørene. Kunstneren – og arkitekten Cekar Manriques underverker. Det var hans forslag at ingen bygninger på øyen skulle ruve mer enn to etasjer i høyden. Han ønsket at de skulle se like ut, skape en estetisk ro og idyll. Dempe inntrykket av turisme og menneskekaos når to millioner turister hvert år legger ferien sin til soløyen. Det fungerer. Strendene er mange og lange. Og som så mange andre steder klumper turistene seg sammen i kystbyene. Puerto del Carmen, Costa Teguisse og Playa Blanca syder av turistliv. Noen kilometer opp i høyden er det folketomme gater og god plass. I de idylliske byene Nazaret, Haria og El Golfo finnes

det bare et fåtall butikker og spisesteder som er åpne. Et rolig hverdagsliv. For landsbyene er mange og spredt rundt på hele øyen. Her bor 150.000 kanariere i relativt enkle kår. De klorer seg fast under den energigivende solen, dyrker sine små brungrønne jordflekker i fred. Lager utsøkt vin, fra drueklaser som trives i små hull i jordskorpen. Skjermet for vær og vind suger de til seg væsken fra nattetdoggen.

FOR MEG BLE MØTET med Lanzarote et møte med en gresk atmosfære - i en spansk innpakning. Det kom totalt overraskende på meg. Jeg hadde sett for meg en travel og turistherjet ferieøy. Et slitent sted med ruvende hotellblokker og para-

Rundkjøringer. Nesten alle rundkjøringene på Lanzarote – og de er mange – er kunstnerisk utsmykket, dekorert og beplantet.

plydrinker. Innpåslitne selgere og mas. Derfor ble jeg overrumplet over den avdempede atmosfæren. Den storslåtte naturen. Tryggheten. Vakre hvite murhus uten gitter foran vinduer og dører. Blomstrende altankasser. Flotte parkanlegg. Nydelige skulpturer og utsmykninger rundt om på hele øyen. Den spennende historien og den aktive vulkanen. Jeg ble fascinert av den milelange strandinjen som gjør det mulig å sykle i timevis langs strandpromenaden. Omgitt av strand og sjø på den ene siden, og lave hus og taverna på den andre. Møte med mennesker som ikke haster. Som vet å nyte livet og som også stenger butikkene sine og tar siesta. Mennesker som sitter seg ned på en kafe og bare titter, og mennesker som gjør ingenting. Kanariere vet å lage seg et hverdagsliv der det å nyte også er viktig. De bruker sansene sine.

OG DET ER NETTOPP det Lanzarote er for meg. Sanselig. Der føler jeg sterkere. Der lukter jeg mer. Der ser jeg klarere. Og ikke minst; der lytter jeg enklere til mitt indre. Kjenner etter

hvordan jeg egentlig har det. Trekker ned skuldrene og tillater meg å bare være. Reflektere. Tar dagene som de kommer, drar rundt på øyen og lærer den bedre å kjenne. Det er møte med ulike klimasoner, med ulike mennesker og landsbykulturer. Men mest av alt er det et møte med meg selv og mine verdier. En økt bevissthet om hvordan jeg seg liker å ha det. Hva som er viktig for meg. Jeg kunne selvsagt ikke forlate øyen uten å love den å komme tilbake. Vel hjemme i Norge startet derfor prosessen med å kjøpe et eget lite krypinn, en skrivestue for to. Jeg kjente at jeg verken trengte en vingård eller en olivenlund, jeg ville bare ha et sted som var mitt. Vårt. Et sted med utsikt, et sted hvor himmel og hav møtes. Et sted å komme tilbake til. Igjen og igjen.

PÅ KALDE, VÅTE DAGER i Bergen kjenner jeg at lengselen etter solen og de gode energiene på Lanzarote river i meg. Det er godt og vondt på samme tid, å lengte etter å komme ”hjem” igjen.